

[Ingolf Knudsen.]

ved vore skoler. Selv om man vel må konstatere, at det især i starten var, som om der kunne være en del problemer i samarbejdet mellem de nye nævn og skolerne, deres ledere, er det, som om disse problemer i den væsentligste grad er faldet bort, og det opfattes af mig, som om nævnene i hvert fald i det sidste års tid har fundet en fornuftig rytme og et fornuftigt samarbejde omkring den skole, hvor deres børn går, og omkring det at bygge og udvide skolens arbejde på en så god måde som muligt.

Det forslag, vi i dag har til behandling, var jo egentlig lovet skulle have virkning her fra valgene til de nye skolenævn. Det er klart, at det kan dette forslag slet ikke nå at få, og det er egentlig beklageligt, hvis man vil gennemføre væsentlige ændringer. Jeg synes, jeg må konstatere, at lovforslaget, som det ligger, absolut ikke er nogen reform på området, men at det er nogle korrektioner i forhold til det, som hidtil har været gældende.

Det går ligesom igennem forslaget, at man vil have decentraliseringstanken understreget. Man vil lægge mere kompetence ud til kommunalbestyrelserne, og i det synspunkt er vi enige. Man vil også, og det har især været understreget fra flere ordføreres side, gerne have, at nævnene skal have større kompetence og større end den, som allerede er beskrevet i det foreliggende forslag. Det er vi i og for sig også enige i, men mener dog, at vi en gang imellem må understrege, at lige så vel som der er plusser ved at lægge mere kompetence ud til de enkelte nævn, kan der være minusser derved. Jeg tænker på det problem, der kan opstå omkring kompetencen mellem lærer, leder og forældre. Jeg tænker på de problemer, der kan opstå, hvis man bliver uenig. Jeg tænker også på, at man inden for en kommune jo kan opleve, at forskellige minoritetsgrupper gennem den beklageligt lave valgdeltagelse, f. eks. sidste gang, sætter sig på skolens funktioner gennem en stor kompetence og kan være med til at præge — det lægger

vi i forslaget — skolens udvikling, og at man dermed inden for et skoleområde, en kommune, f. eks. i grelle tilfælde kan opleve, at man får det, man kunne kalde røde skoler eller grønne skoler osv., altså skoler, hvor en lille procentdel af forældrene har den altafgørende indflydelse på den linje, der lægges med hensyn til skolens dagligliv.

Dette er altså nogle af de problemer, jeg synes man må understrege der kan opstå. Men er man på den anden side vågen over for disse problemer, tror jeg såmænd også, man kan finde frem til fornuftige løsninger og tage højde for dem.

Jeg beklager meget, at kapitel 2 er faldet ud, og det er der også andre der har beklaget. Jeg synes, at der i kapitel 2 var opstillet nogle rationelle løsninger. Jeg er indstillet på, at vi i udvalget tager det op og ser, om vi kan få det indføjet i det endelige lovforslag.

Jeg beklager ligeledes, at København igen får en særstilling. Jeg mener absolut ikke, at København på dette område skal have en særstilling — jeg henviser til den debat, vi havde her for nogle dage siden — og mener, at vi også i dette lovforslag må føre København på linje med de øvrige kommuner i dette land.

Så vil jeg til sidst lige pege på den godkendelsesprocedure, som gælder med hensyn til voksenundervisningen. F. eks. her mener jeg ikke det foreliggende lovforslag er blevet forenklet i væsentlig grad, og det synes jeg er meget beklageligt.

Kristine Heltberg (SF):

Ligesom de øvrige ordførere vil jeg udtrykke min glæde over den positive tendens i lovforslaget. Vi kan kun være begejstrede over ønsket om at opnå større decentralisering og forenkling af administrationen. Så kan man altså bare stille sig det spørgsmål, om det ønskede mål også er i sigte, hvis lovforslaget bliver gennemført med sin nuværende ordlyd. Dét er jeg måske lidt mindre optimistisk.

Det kunne tænkes, at man nu f. eks. med